

Č. j. MV-57877-1/VS-2014

V Praze dne 28. dubna 2014
Počet listů: 9
Přílohy: 1

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

K č.j.: 5A 51/2013-56

Žalobci: a) Wolfgang Habermann, bytem Lubník, Lanškroun,
b) Tomáš Pecina, bytem Slezská 58, Praha 2,
c) Jan Šinágl, Bratří Nejedlých 335, Žebrák,
žalobci a) a c) zastoupeni Tomášem Pecinou

Žalovaný: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o odmítnutí registrace občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení č.j.: MV-58402-74/VS-2009, ze dne 18. 2. 2013

**Kasační stížnost žalovaného
proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne
28. března 2014, č. j. 5 A 51/2013-56**

Dvojmo

Osvobozeno od soudních poplatků podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2014, č.j. 5A 51/2013-56, se rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) o odmítnutí registrace občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení, (dále jen „Sudetoněmecké krajanské sdružení“), ze dne 18. února 2013, č. j. MV-58402-74/VS-2009, zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Dále se žalovanému ukládá povinnost zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 2000,- Kč k rukám zástupce žalobce Tomáše Peciny.

Žalovaný proti tomuto rozsudku, který mu byl doručen dne 15. 4. 2014, podává v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právních otázek soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „soudní řád správní“).

Odůvodnění

I.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 18. února 2013, č. j. MV-58402-74/VS-2009, o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím byla odmítnuta registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, (dále jen „zákon č. 83/1990 Sb.“), neboť ministerstvo dospělo na základě posouzení předložených stanov k závěru, že jde o občanské sdružení nedovolené ve smyslu § 4 písm. a) ve spojitosti s písm. b) citovaného ustanovení. V řízení o registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení jde přitom již o třetí rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterým zrušil rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace zamýšleného občanského sdružení jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. K předmětné věci považuje ministerstvo za potřebné uvést následující.

1. Dle spisové dokumentace obdrželo ministerstvo dne 12. 8. 2009 podání označené jako návrh na registraci občanského sdružení s názvem Sudetoněmecké krajanské sdružení, a tímto dnem bylo v souladu s § 7 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., zahájeno řízení o registraci. Po přezkoumání stanov v registračním řízení z hledisek stanovených v § 8 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. byly shledány důvody k odmítnutí registrace a rozhodnutím ministerstva č. j. MV-58402-7/VS-2009 ze dne 24. 8. 2009 byla registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení odmítnuta.

Toto rozhodnutí ministerstva napadl žalobou ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 11 Ca 234/2009, jako žalobce „Přípravný výbor Sudetoněmeckého krajanského sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení“, zastoupený Tomášem Pecinou, zmocněným členem přípravného výboru. Žaloba byla odmítnuta usnesením

Městského soudu v Praze, č. j. 11 Ca 234/2009-16 ze dne 5. 10. 2009, a to z toho důvodu, že opravný prostředek byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, tedy přípravným výborem, ačkoliv k podání žaloby jsou legitimováni pouze členové přípravného výboru.

Následně podali členové přípravného výboru dne 14. 10. 2009 u Městského soudu v Praze novou žalobu, sp. zn. 11 Ca 298/2009. Na základě této žaloby zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j. 11 Ca 298/2009-78 ze dne 31. 3. 2011 shora citované rozhodnutí o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajského sdružení. Soud shledal žalobu z části důvodnou a podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního rozhodnutí zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Citovaný rozsudek nabyl právní moci dnem 29. 4. 2011.

2. Dne 29. 4. 2011 bylo ministerstvu doručeno podání zmocněnce přípravného výboru označené jako „Žádost o zaslání stanov občanského sdružení s registrační doložkou“. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 298/2009-78 ze dne 31. 3. 2011 ve spojitosti s § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb. zmocněnec přípravného výboru žádal o zaslání jednoho vyhotovení stanov Sudetoněmeckého krajského sdružení s vyznačeným dnem registrace.

Na základě výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze vycházelo ministerstvo z toho, že žádosti zmocněnce přípravného výboru nelze vyhovět. O této skutečnosti byl zmocněnec přípravného výboru vyrozuměn přípisem ministerstva ze dne 18. 5. 2011, obsahujícím zdůvodnění postupu ministerstva.

Poté se zmocněnec přípravného výboru obrátil na ministerstvo dne 1. 6. 2011 s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti ministerstva podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), ve věci žádosti o zaslání stanov Sudetoněmeckého krajského sdružení opatřených registrační doložkou podle § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb.

Usnesením ministra vnitra ze dne 18. 6. 2011 nebylo žádosti zmocněnce přípravného výboru vyhověno, neboť nebyly dány důvody pro uplatnění některého z opatření ve smyslu § 80 odst. 4 správního řádu. Zároveň byl zmocněnec přípravného výboru vyrozuměn o tom, že ministerstvo vydá nové rozhodnutí ve věci, a to ve lhůtě stanovené § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu.

3. Rozhodnutím ministerstva č. j. MV-58402-37/VS-2009 ze dne 28. 6. 2011 byla registrace občanského sdružení Sudetoněmecké krajské sdružení podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. po druhé odmítnuta.

V této věci byla Městskému soudu v Praze kromě žaloby č.j. 3 A 94/2011-23 na zrušení napadeného rozhodnutí ministerstva podané dne 29. 6. 2011, podána téhož dne žaloba č. j. 3 A-93/2011-22 o vyslovení nicotnosti dotčeného rozhodnutí ministerstva. Dále byla v téže věci dne 10. 6. 2011 podána správní žaloba č. j. 5 A 125/2011-17 na ochranu proti nečinnosti ministerstva, kdy

jako žalobce vystupovalo Sudetoněmecké krajanské sdružení a domáhalo se zaslání jednoho vyhotovení stanov žalobce s vyznačeným dnem registrace na základě § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb.

Jak žaloba o vyslovení nicotnosti dotčeného rozhodnutí ministerstva, tak žaloba na ochranu proti nečinnosti ministerstva byly Městským soudem v Praze zamítnuty (viz usnesení č. j. 3 A 93/2011-45 ze dne 16. 5. 2012 a rozsudek č. j. 5 A 125/2011 ze dne 8. 6. 2012). V žalobci napadaném procesním postupu ministerstva v dosavadním řízení o registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení soud tudíž neshledal žádné pochybení.

4. Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 3 A 94/2011-105 ze dne 20. 12. 2012 pak bylo zrušeno rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 6. 2011, č. j. MV-58402-37/VS-2009 o odmítnutí registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení a věc byla opětovně vrácena ministerstvu k dalšímu řízení. Soud konstatoval, že žalovaný jednak neodstranil již vytýkané vady a jednak nově uváděné důvody nemohou obstát, neboť nejsou dostatečně konkrétní tak, aby z nich bylo možno dovodit ohrožení veřejného pořádku. Přitom soud žalovanému uložil, aby odůvodnil, zda zásah do sdružovací svobody sledoval legitimní zájem, zda byl v demokratické společnosti nezbytný.

V rámci nového věcného posouzení stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení z hlediska právního názoru vysloveného Městským soudem v Praze ministerstvo dospělo opětovně k závěru, že v daném případě jsou dány důvody jsou pro odmítnutí registrace zamýšleného občanského sdružení a podle § 8 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. rozhodnutím č.j. MV-58402-74/VS-2009, ze dne 18. 2. 2013, registraci občanského sdružení Sudetoněmecké krajanské sdružení již po třetí odmítlo.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, ministerstvo v intencích související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, jakož i se zřetelem k právnímu názoru Městského soudu v Praze vysloveného ve zrušujícím rozsudku, ministerstvo znovu posoudilo též cíle činnosti Sudetoněmeckého krajanského sdružení formulované v čl. 3 stanov. Ačkoliv jsou dle názoru ministerstva cíle činnosti proklamované v čl. 3 odst. 3 až 9 stanov Sudetoněmeckého krajanského sdružení s ohledem na historickou zkušenost našeho státu dle odezvy veřejnosti nepochybně kontroverzní, provokativní a společensky velmi citlivé, ministerstvo akceptuje, že jejich hlásání samo o sobě ve smyslu příslušné judikatury neodůvodňuje zásah do sdružovacího práva.

V dané věci ministerstvo proto pokládalo za zásadní důvod postupu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. ve spojitosti s rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 toliko zvolený název zamýšleného občanského sdružení s tím, že i otázku volby názvu a jeho výsledné podoby vyjádřené ve stanovách občanského sdružení lze v souladu s ustálenou judikaturou podřadit pod pojem „způsob“ tak, jak jej má na mysli ustanovení § 4 písm. b) citovaného zákona. Ministerstvo proto

koncentrovalo argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí na otázku určení názvu předmětného občanského sdružení v právním i společenském kontextu.

I proti tomuto rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení byla však dle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb. Městskému soudu v Praze podána dne 31. 3. 2013 žaloba č. j. 5A 51/2013-15. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014 bylo výše citované rozhodnutí ministerstva opětovně zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, neboť soud se ztotožnil s žalobní námitkou, že rozhodnutí ministerstva je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nicméně skutečnost, že ministerstvo shledalo zvolený název zamýšleného občanského sdružení za zásadní vadu předmětných stanov, pak soud jednoznačně konstatuje v odůvodnění napadeného rozsudku. Soud přitom podotýká, že „nezpochybňuje možnost hodnotit občanské sdružení jako nedovolené na základě jeho názvu, může se však jednat pouze o případy, kdy by již samotný název byl v rozporu s ústavou či zákonem, např. vybízel k trestné činnosti, vyzýval k rasové nesnášenlivosti, zpochybňoval suverenitu státu apod. Po takovém zjištění by pak musela následovat úvaha o nebytnosti zákazu tohoto sdružení v demokratické společnosti.“

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze dále vyplývá, že soud považuje závěr ministerstva o nedovolenosti zamýšleného občanského sdružení za zmatečný. K tomu soud uvádí, že „Shledal-li žalovaný, že cíle činnosti zamýšleného sdružení neodůvodňují zásah do sdružovacího práva, pak nelze učinit závěr, že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. a) zákona. Považuje-li žalovaný za zásadní důvod postupu podle § 8 odst.1 písm. c) zákona o sdružování občanů název zamýšleného sdružení jako způsob dosahování cílů zamýšleného sdružení, tedy že jde o sdružení nedovolené podle § 4 písm. b) téhož zákona, musí konkrétně uvést, ustanovení ústavy či zákona, se kterými je způsob dosahování cílů zamýšleného sdružení, to je název sdružení, v rozporu. Chtěl-li snad žalovaný odlišit cíle sledované stanovami, které shledal „v pořádku“, od cílů sledovaných názvem zamýšleného sdružení, které shledal „závadnými“, obsahuje jeho úvaha logický rozpor. Je-li název zamýšleného sdružení způsobem, jímž jsou dosahovány cíle sdružení, nemůže být sám název hodnocen jako cíl, jehož chce sdružení dosáhnout.“

Podle názoru soudu „Žalovaný však neučinil žádný konkrétní závěr o rozporu předmětného názvu sdružení s ústavou či zákonem... Žalovaný rovněž nedostatečně konkrétně uvedl, že volbě názvu spatřuje záměr žalobců dosáhnout výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího, což zhodnotil jako zneužití práv, které plně odůvodňuje nezbytnost zásahu do sdružovacího práva....Na základě prakticky totožného hodnocení nikoliv cílů, ale názvu předmětného sdružení

žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí opět dospěl k závěru o nezbytnosti zásahu do výkonu sdružovacího práva.“. Soud shrnuje, že „Takovéto odůvodnění odmítnutí návrhu na registraci nemůže obstát.“.

S uvedeným výkladem a argumentací soudu se ministerstvo neztotožňuje. Ministerstvo namítá, že soud v daném řízení nesprávně posoudil právní otázku, podle kterého zákonného ustanovení má být ve věci rozhodováno, tedy zda podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb. nebo podle obecné úpravy obsažené v soudním řádu správním (§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 soudního řádu správního). Na rozdíl od dvou předchozích rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterými byla rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení zrušena pro nepřezkoumatelnost a vrácena ministerstvu k dalšímu řízení, je ministerstvo přesvědčeno, že v dané věci měl soud rozhodovat podle § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb., tzn. buď žalobu zamítnout nebo rozhodnutí ministerstva zrušit, jestliže nebyly dány důvody k odmítnutí registrace.

Dle názoru ministerstva je v odůvodnění jeho třetího rozhodnutí o odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení dostatečně vyjádřeno, proč ministerstvo považuje zásah do výkonu sdružovacího práva v případě Sudetoněmeckého krajanského sdružení za nezbytný. Se zřetelem k právnímu názoru Městského soudu v Praze ministerstvo usilovalo o jednoznačné stanovení důvodů pro odmítnutí registrace Sudetoněmeckého krajanského sdružení tak, aby soud o žalobě rozhodl ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 83/1990 Sb. a znovu se neopakovala situace, kdy by bylo rozhodnutí ministerstva zrušeno soudem jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Je-li Městským soudem v Praze vytýkána závěru ministerstva o nedovolenosti zamýšleného občanského sdružení zmatečnost a logická rozpornost, a to v kontextu s hodnocením cílů sledovaných stanovami tohoto sdružení a jeho názvem, není dle názoru ministerstva vzato v úvahu, že označení právnické osoby názvem je zpravidla SOUČÁSTÍ její prezentace vyjadřující nebo alespoň naznačující její zaměření, program, budoucí činnosti, cíl a podobně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 11 Zp 30/2001 ze dne 16. 4. 2002). Z tohoto hlediska lze navenek, tzn. kdy běžný občan není seznámen s konkrétním zněním stanov, název Sudetoněmecké krajanské sdružení nesporně vnímat jako ztotožnění s aktivitami v kontextu historických událostí v bývalém Československu po roce 1938, což bylo v odůvodnění rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace tohoto sdružení podrobně dokladováno. Z tohoto důvodu se ministerstvo neztotožňuje se závěrem soudu, že sám název nemůže být hodnocen jako cíl, jehož chce sdružení dosáhnout. S ohledem na vzájemnou provázanost nedovoleného jednání dle § 4 písm. a) a písm. b) zákona č. 83/1990 Sb. v daném případě považovalo ministerstvo za nezbytné odkázat v odůvodnění rozhodnutí ministerstva na § 4 písm. b) zákona č. 83/1990 Sb., avšak současně ve vazbě na ustanovení § 4 písm. a) téhož zákona za stavu, kdy název Sudetoněmecké krajanské sdružení z pohledu třetích

osob zprostředkovaně představuje i vyjádření cíle, a nejen způsob jeho dosahování, a je tak způsobilý rozněcovat nesnášenlivost z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ.

V této souvislosti ministerstvo považuje za nutné poukázat v kontextu s čl. 20 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, zmiňovaným soudem, též na čl. 4 Ústavy České republiky, který sdružovacímu právu jako jednomu ze základních práv zaručuje právo na soudní ochranu. Za stavu, kdy dle názoru ministerstva zvolený název Sudetoněmecké krajanské sdružení nepochybně vede k rozněcování nesnášenlivosti z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ, a kdy žalobci na takto určeném názvu trvají, je k rozhodnutí ve věci příslušný toliko nezávislý soud.

Za nesprávné posouzení právní otázky právního režimu předmětného řízení považuje ministerstvo dále závěr soudu, kdy ve spojitosti se zrušením rozhodnutí a vrácením věci ministerstvu, odkazuje v dané věci na novou úpravu spolkového práva účinnou od 1. ledna 2014. V této spojitosti soud výslovně konstatuje, že „Na žalovaném nyní bude, aby v dalším řízení zohlednil skutečnost, že účinností nového občanského zákoníku byl od 1. 1. 2014 zrušen zákon č. 83/1990 Sb., a že od téhož dne nabyl účinnosti zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.“.

Uplatnění úpravy spolků obsažené v novém občanském zákoníku a zákoně č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, (dále jen zákon č. 304/2013 Sb“), v řízení o registraci Sudetoněmeckého krajanského sdružení, zahájeném dne 12. 8. 2009, je dle názoru ministerstva vyloučeno.

Ministerstvo má za to, že na předmětné řízení plně dopadá přechodná úprava obsažená v § 3041 odst. 1 občanského zákoníku. Dle věty druhé citovaného ustanovení občanského zákoníku platí, že bylo-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno řízení o zápisu právnické osoby do veřejného rejstříku, dokončí se podle dosavadních právních předpisů; odporuje-li však zakladatelské právní jednání učiněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadním právním předpisům, považuje se za platné, vyhovuje-li ustanovením tohoto zákona. Za stavu, kdy předmětné řízení o registraci bylo zahájeno do 31.12. 2013, nepřísluší ministerstvu jakkoli zohlednit úpravu spolků v občanském zákoníku a zákoně č. 304/2013 Sb., a nadále musí postupovat výlučně podle zákona č. 83/1990 Sb. Na učiněný závěr nemůže mít žádný vliv skutečnost, že v ustanovení § 3041 odst.1 větě druhé je použit termín „veřejné rejstříky“, byť evidence občanských sdružení a jejich organizačních jednotek oprávněných jednat svým jménem vedená do 31.12. 2013 ministerstvem dle § 9 odst. 2 zákona č. 83/1990 Sb. charakter veřejného rejstříku, jak známo, neměla. K tomu ministerstva podotýká, že otázka aplikace ustanovení § 3041 odst. 1 občanského zákoníku na řízení zahájená v souladu se zákonem č. 83/1990 Sb. do 31. 12. 2013 byla posuzována již v rámci přípravy předání agendy občanských sdružení a jejich organizačních jednotek oprávněných jednat svým jménem příslušným rejstříkovým soudům dle § 125 odst. 2 zákona č. 304/2013

Sb. Na základě ustanovení § 3041 odst. 1 občanského zákoníku ministerstvo posoudilo veškerá podání podle zákona č. 83/1990 Sb. doručená do 31.12. 2013 dle kritérií stanovených v zákoně 83/1990 Sb. Pro úplnost se poznamenává, že pokud ministerstvo na základě posouzení předložených stanov zjistilo, že jsou splněny zákonné podmínky pro provedení registrace dle § 9 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb., avšak s ohledem na změnu právní úpravy na daném úseku sdružovacího práva nebylo možno z časových důvodů realizovat všechny úkony ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 83/1990 Sb. do 31.12. 2013, zaslalo příslušný spis rejstříkovému soudu s žádostí o provedení faktického zápisu do spolkového rejstříku.

Ačkoli ministerstvo je v řízení o registraci Sudetoněmeckého krajského sdružení, jak vyplývá z výše uvedeného, vázáno zákonem č. 83/1990 Sb., v kontextu s odkazem Městského soudu v Praze na novou úpravu spolkového práva, vyjadřuje ministerstvo názor, že důvody, pro které se zakazuje založit právnickou osobu, jsou v § 145 občanského zákoníku vymezeny v principu stejným způsobem jako je tomu v ustanovení § 4 zákona č. 83/1990 Sb. (srov. důvodovou zprávu k § 145 k občanskému zákoníku).

V této souvislosti lze na okraj též zmínit skutečnost, která je ministerstvu známa z veřejně dostupných zdrojů a která má bezprostřední vazbu na posuzovanou věc. Žalobci (navrhovatelé) totiž již dne 9.1. 2014 podali Městskému soudu v Praze, který vede spolkový rejstřík, návrh na zápis spolku s názvem „Sudetoněmecké krajské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, zapsaný spolek“. Jmenovaný soud přitom svým usnesením ze dne 23.1. 2014, L 5-RD8/MSPH, návrh na zápis v daném případě též zamítl s tím, že mimo jiné je „zápis spolku s názvem Sudetoněmecké krajské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku do veřejného rejstříku zcela nepřijatelný, neboť může být vnímán veřejností negativně, vyvolávat naopak nesnášenlivost (s ohledem na velmi citlivé sudetoněmecké otázky) a rovněž může působit přinejmenším provokativně.“ Proti citovanému usnesení podali žalobci (navrhovatelé) odvolání k Vrchnímu soudu v Praze.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má žalovaný za to, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je nezákonný, je-li založen na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva pro nedostatek důvodů.

II.

Žalovaný přikládá kopii dokladu o právnickém vzdělání ředitele odboru všeobecné správy ministerstva.

III.

Z důvodů výše uvedených žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2014, č.j. 5A 51/2013-56, v obou jeho výrocích zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

JUDr. Václav Henych
ředitel odboru všeobecné správy

v z. JUDr. Ivana Breburdová
vedoucí občanskosprávního oddělení

podepsáno elektronicky